

The Holy See

Papin nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji

Nedjelja, 13. siječnja 2013.

(Video)

Novo rođenje

Draga braćo i sestre!

Ovom nedjeljom nakon Bogojavljenja zaključuje se božićno liturgijsko vrijeme: vrijeme svijetla, svijetla Krista koji, poput novog sunca koje se pojavilo na obzoru čovječanstva, raspršuje tmine zla i neznanja. Danas slavimo svetkovinu Krštenja Gospodnjeg: to Djetešce, sin Djevice, kojeg smo razmatrali u otajstvu njegova rođenja, promatramo danas kao odraslog čovjeka koji se uranja u vode rijeke Jordana i tako posvećuje sve vode i čitav svemir – kao što to ističe istočna tradicija. Ali zašto se Isus, u kojem nije bilo traga grijeha, išao krstiti od Ivana? Zašto je htio izvršiti taj čin pokore i obraćenja, zajedno s mnogima koji su se na taj način htjeli pripremiti na Mesijin dolazak? Taj čin – koji označava početak Kristova javnog života, kako to potvrđuju svi evanđelisti – na istoj je razini s utjelovljenjem, Božjem spuštanjem s najvećih nebeskih visina do ponora pakla. Smisao toga Božjeg silaska sažima se u jednu jedinu riječ: ljubav, koja je sam naziv za Boga.

Apostol Ivan piše: "U ovom se očitova ljubav Božja u nama: Bog Sina svoga jedinorođenoga posla u svijet da živimo po njemu. U ovom je ljubav: ne da smo mi ljubili Boga, nego - on je ljubio nas i poslao Sina svoga kao pomirnicu za grijeha naše" (1 Iv 4, 9-10). Eto zašto je prvi Isusov javni čin bio primanje Ivanova krštenja, koji je, vidjevši ga gdje dolazi, rekao: "Evo Jaganjca Božjega koji odnosi grijeha svijeta!" (Iv 1, 29).

Evanđelist Luka opisuje da, pošto je Isus primio krštenje, "dok se molio, rastvori se nebo, siđe na nj Duh Sveti u tjelesnom obličju, poput goluba, a glas se s neba zaori: 'Ti si Sin moj, Ljubljeni! U tebi mi sva milina!'" (3, 21-22). Taj Isus je Sin Božji koji je potpuno uronjen u Očevu volju koja je

ljubav. Taj Isus je Onaj koji će umrijeti na križu i uskrsnuti po snazi istoga Duha Svetoga koji se sada spušta na nj i posvećuje ga. Taj Isus je novi čovjek koji želi živjeti kao Božji sin, to jest u ljubavi; čovjek koji, pred zlom u svijetu, bira put poniznosti i odgovornosti, izabire ne da spasi samoga sebe već da prinese vlastiti život za istinu i pravdu. Biti kršćani znači živjeti tako, ali takav život podrazumijeva jedno novo rođenje: novo rođenje odozgo, od Boga, od milosti. To ponovno rođenje je krštenje, koje je Krist dao Crkvi za rađanje ljudi na novi život. U jednom drevnom tekstu koji se pripisuje svetom Hipolitu se kaže: "Onaj koji s vjerom siđe u tu kupelj preporođenja, odriče se đavla i staje na Kristovu stranu, odriče se neprijatelja i priznaje da je Krist Bog, oslobađa se ropstva i zaodijeva se sinovstvom" (Govor o Bogojavljenju, 10: PG 10, 862).

Prema tradiciji, jutros sam imao radost krstiti brojnu skupinu djece koji su rođeni u posljednja tri ili četiri mjeseca. U ovom trenutku želim protegnuti svoju molitvu i blagoslov na sve novorođene; ali prije svega pozivam sve da se spomenu našega krštenja, toga duhovnog preporođenja koje nam je otvorilo put vječnoga života. Kad bi bar svaki kršćanin, u ovoj Godini vjere, ponovno otkrio ljepotu preporođenja odozgo, iz Božje ljubavi, i živio kao njegovo pravo dijete.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre!

Danas slavimo Svjetski dan selilaca i izbjeglica. U ovogodišnjoj poruci u toj prigodi usporedio sam migracije sa "hodočašćem vjere i nade". Onaj koji napušta svoju zemlju čini to zato jer se nada boljoj budućnosti, ali to čini također zato jer se uzda u Boga koji vodi čovjekove korake, poput Abrahama. I tako su selioci nositelji vjere i nade u svijetu. Svakom od njih upućujem danas svoj pozdrav, uz posebnu molitvu i blagoslov. Pozdravljam na poseban način katoličke zajednice selilaca prisutne u Rimu i povjeravam ih zaštiti svete Francesce Cabrine i blaženog Giovannija Scalabrinija.